

Reportáž z cesty: Nová Jiřina - Wales, Austrálie (1. část)

Přesvědčivě Radek Kastner
[02.02.2009]
Aktualizováno [04.08.2009]

Barry Rice

Kde

mezi zástupci? V zřetelích 2007 jsme s mou milovanou manželkou uskutečnili dlouho odkládanou cestu do Austrálie, abychom se zastavili nad masořavými rostlinami, nádhernými ptáky, velkolepými scenériemi a tak, abychom pozdravili staré přátele a udělali si nově. Měli jsme extrémně vysoké očekávání - a to co jsme viděli...co jsme viděli...zcela zbořilo moje i nejméně realistické očekávání. Cesta byla prostě velmi příjemná v mnoha ohledech.

Vyfotil jsem tolik fotografií, že z toho prostě nešlo udělat jedinou reportáž, takže jsem se rozhodl do několika částí. Tato část je první a popisuje náš úvod s masořavkami v Novém Jiřině v Walesu, tzn. ve východní části země.

Cesta:

Jak jsem se zmínil v úvodu, toto je první část z předloženého reportáže, která dokumentuje náš výlet ze zlatých hřebenů z cesty v zřetelích 2007, kdy jsme s mou ženou (Beth) vyrazili do Austrálie. První část popisuje dobu strávenou v Novém Jiřině v Walesu, kousek severně od Sydney.

Beth trvala na tom, že lidé chtějí v tomto reportáži vidět věci, než jen pouhé fotografie rostlin, ale smutným faktem je, že jsem téměř vůbec nefotografoval nic jiného než rostliny a jejich přirozené prostředí. Takže jsem kapituloval a ukáži vám i některé fotografie, které po práci Beth, vzhledem k tomu, že měla poněkud jiráků pohled, co se fotografických objektů týká.

Dorazili jsme do Sydney poněkud opožděně a byli jsme vyzvednuti na letišti

•lenem Bethiny rodiny. (Viděte, jedna z Bethiných sester emigrovala do Austrálie před několika lety, kdy se provdala za Australana a během krátkého času stvořila australskou dceru.) První den jsme strávili cestou vlakem po pobřeží do malého města Umina, kde žili.

Rychle jsem zjistil, že jméno města "Umina" se NEVYSLOVUJE OOH-min-ah, ale spíše jako Yew-MY-nah. Co je samozřejmě v podstatě k nerozeznání od australské (a britské) většinou nájzvu U. minor (tzn. zkráceně verze Utricularia minor). To je pravda, že? Tihle lidé žijí ve městě, které má stejné písmeno, jako je latinská název obkurné masožravé rostliny, kterou studuji! Bylo to pro mne velmi dobrá znamení.

A ještě lepší bylo, když jsme se později toho dne procházeli buřím, podél eukalyptů; jakmile jsme minuli skalnaté většinou, sloučily se jako nádherný vyhlídka na oceán, byl jsem přítahován pramenem vody, která z něj vytékala, a rychle jsem našel lesík "opravdově lesík! - Drosera peltata subsp. auriculata a jedinou rostlinou Drosera spatulata.

Bylo to skvělé, ale jako na potvoru jsem s sebou neměl své fotografické vybavení! Šel jsem si, že se už nikdy nenechám oddělit od svého fotoaparátu.

První operní den:

Po našem dni ve městě Umina (vámimněte si použití - kurzvy...nemějte si pomoci, jméno města mi prostě zněpřátelil latinsky, abych si dovilil nepoužitelný font!) jsme zamířili zpátky do Sydney, abychom si prohlédli město. Na logistice jsme pešně pracovali tu noc předtím, takže jsme se setkali ve vlaku s naším velkým přítelem Robertem Gibsonem.

Robert je naším přítelem již mnoho let. Už tomu bylo několik let, kdy jsme ho s Beth viděli naposledy, takže to bylo opravdu srdečné setkání. Robert (eh, tedy Dr. Gibson) právě zakončil velmi obtížnou dizertaci - práci o Drosera peltata, takže oslava byla nutná z mnoha důvodů!

Tady jsme na fotografii s Robertem v celém našem velikosti. Máte si všímnout, že jsem chirurgicky vypoutal ke svému dalekohledu a fotoaparátu. Zatímco Robert si nechal narůst vousy, aby to pomohlo přiblížit jeho vzhled, jak jen to je možné, Charlesu Darwinovi.

Za námi je nějaká věce oblouková, klenutá budova, která jak se zdálo, uváděla všechny ostatní - do extenze. Navzdory nějakým pokusům jsem zde ovšem nebyl schopen nalézt nic opravdu botanicky zajímavého, takže mě to uvádělo to rozpak.

V zahradách:

Situace se dramaticky zlepšila, když jsme dorazili do Royal Botanical Gardens (Sydney). Tady se nás ochotně ujal zdejší zahradník Gareth Hambridge, který nás provedl skleněkovými expozicemi a mnohými. Očekával jsem, že to bude něco na způsob 20 minutového průletu stylu "Ahoj-a-rychle-prýs-vými", ale místo toho nám Gareth ukázal prakticky každou rostlinu v každém místě, v každém skleněku v botanické zahradě. Bylo to skvělé!

V zahradě proběhala přednáška věnovaná "Sex a smrt", která byla zaměřena na interakci hmyzu a rostlin - ano, byla tím myšlena masožravost, ale byly zde také obsaženy formy botanického lákání - a trik květu opylování. To dalo Garethovi excelentní příležitost pro ukázkou jak masožravých rostlin, tak orchidejí. Fakt přednáška. Gareth vybral pro věnování některé z našich fotografií - a bylo pro mě potěšením, vidět je tak přednášku využití.

Nás je prohlídka trvala několik vzrušujících hodin. Na této fotografii můžete vidět (zleva doprava) máho Ávagra, má, Garetha a Roberta, jak si uvádíme konverzace kolem rostlin. Pro nás opravdu vzrušujících. I když dole vpravo můžete vidět mou malou neteť, která byla poněkud normální - ve svých zájmech a v toleranci k dlouhým konverzacím o ničem, viditelně se nudá.

Den v buji:

Další jítro jsme vyrazili do poněkud méně urbanizovaných oblastí. Robert, jeho přítel Kirk a Robertův otec John sloužili jako profesionální průvodci pro mě a pro Beth a znali všechny rostliny a zvířata, na která jsme narazili.

Během naší první výzkupy jsme procestovali několik kilometrů rozličnými australskými lesními kulturami. Na jednom místě jsme procházeli kolem tohoto skalnatého povrchu, po jehož povrchu stékala voda. Obhlédli jsme náš dalekohledem jeho povrch a viděli několik rostlin *Drosera binata* rostoucích v malých kapsách substrátu na skalních mších. I když květu zřetelněmu povrchu byly rostliny poněkud nedosažitelné. Za použití našeho dalekohledu byl Robert schopen usoudit, že

tyto rostliny bylo to, co by mohl nazvat *D. binata* var. *dichotoma*.

Jedna z rostlin byla dokonce v květu – pokud se podíváte na velkou stěnu pod převislou skalní masou na vrchní straně fotografie, můžete vidět malou skvrnu květu, přičemž na vertikální linii uprostřed snímku.

Viděli jsme také prvního mravence (obecně nazýváme „bulldog ant“ na naší cestě). Tito mravenci jsou ohromní – jsou více než 2 cm dlouzí a jsou to mimořádně bojoviví potvory, s obrovským úhlem. Mají také excelentní zrak a ve chvíli, kdy je vidíte, si můžete být jisti, že i oni vidí vás.

Bláznivá masožravčík:

Pokračovali jsme po stezce, stoupající podél suchým lesem. Bylo zde velmi málo vody, takže jsem byl přechvilně naštvaný, když na nás Robert zamířil a ukázal na malý trs rosnatek, které rostly v listovém odpadu! Paráda! *Drosera peltata* subsp. *auriculata* (nebo pokud díváte přibližně jinému označení - *Drosera auriculata*).

Někdy rostliny prorůstaly tlejícím listem; květy a také semena, takže byla identifikace opravdu jednoduchá. (Kališníky - listy tohoto poddruhu jsou holé, zatímco kališníky - listy u *Drosera peltata* subsp. *peltata* jsou ochlupené.)

Kolem stezky jsme viděli množství krásných ptáček, včetně mandelky (*Coracias garrulous*) a tabona (*Alectura lathrogaster*) vysoko ve větvích. Jeden by si mýslil, že tabon (brush turkey) by měl být omezen většinou na křoviny, a ne se vyskytovat ve vrcholcích stromů (kde byste naopak mohli přibližně spatřit dlouhý strom, kdyby tedy takové zvíře existovalo, což ve skutečnosti neexistuje). To za chvíli poněkud vzrušující diskusí o ptáčích elementech v naší malé skupině. Brush turkeys (taboni) – ať už přibližně vajíček - na stromě nebo ne – nejsou rostliny, takže jsem se vyhnul této konverzaci.

Dalším bodem konverzace byl velká pyramidální sklenka v Royal Botanical Gardens v Sydney, kterou jsme procházeli večer. Robert nás zísobil informací o tom, že byl tento sklenka vyfocen na obalu skupiny Air Supply "Lost in Love" z roku 1980. Jak to bylo to Robert viděl? Bylo to alarmující odhalení o muzice, kterou Robert poslouchal.

Rosnatky v lesním humusu:

Mentálně obraz Roberta na tanečním parketu v červených plastických kalhotách, zmátajícím světlým na muziku Air Supply byl znepokojující*, másto toho jsem se raději koncentroval na rostliny.

Toto je bližší pohled na *Drosera peltata* subsp. *auriculata*. Tato rostlina je zcela zmetelná, dobře živena, ale můžete si tak vjímnout, že nějaké účinky vysívají rostliny, aby jim vrátili jejich laskavost k hmyzmu pokolení.

Ty z vás, kteří sledují podobné rodové dokumenty, by mohlo zajímat, že tato oblast je domovem lemáků (bowerbirds), ve skutečnosti jednoho, který má zřetelnou modrou barvu. Jednoho jsme neviděli, ani jsme se nedáli po hřzdech, ale byl to skvělý pocit vidět, že se pohybuje v této oblasti.

*Sorry, Roberte.

Já:

Yep, tak to jsem já. Beth má vyfotila, když jsem fotografoval rosnatku.

Zatímco jsem tropil rozruch s těmito rostlinami, Beth se zabývala ptáky (myslím, že identifikovala nějakého medojeda) a Robert, John a Kirk se jen tak potulovali. Moje fotografování bylo přerušeno jejich voláním. Ovidně si na stezce vjímlí hřzďáho hada. Bylo to opravdu vzrušující! Tito hadi (*Pseudonaja* sp.) jsou extrémně jedovatí hadi, jednoduše schopni zabít lidi, kteří jsou naživou. Okamžitě jsem jim vyrazil naproti.

Bohužel jsem měl pochybnosti. Byli přede mnou pár set metrů, kteří měli a hřzďáho stromová had na stezce někde mezi námi. Ovšem já jsem netušil, kde ten had byl, ani jsem si nebyl skutečně jistý, co bych měl vlastně hledat, nežco jiného než hřzďáho hada v hřzďáho listovém humusu na červenohnědém podloží. Zpomalil jsem ke spáňánímu, ale opatrněmu kroku a poase jsem skutečně uviděl hada, byl to jen letmý pohled na hřzďáho újupiny vzdalující se do napadaného listu - tak deset metrů od stezky. Ale i tak to byl celkem mrazivý!

Naše stezka pokračovala a končila nádherným výhledem na oceán. Ale žádný masožravý rostliny. Vrátili jsme se k našemu vozu, naobdvali se na cyklistickém odpovídavě zvaném Roadwarrior Café (pokud si správně vzpomínám), potom jsme vyrazili na další másto.

Trpasličí!

Jako protiklad k našim předchozím expedici, která trvala několik hodin a pár kilometrů, naši sledující lokalita byla, obrazně řečeno, klasickým stopem a pouhým podáváním se pod svatou nohu! Tady se vyskytovala, v tanci udusaném pásku, tato nádherná malá Drosera pygmaea! Podvejte se na tu sytou červenou barvu. Pákně, áe?

Vše trpasličí:

Předtím jsem viděl trpasličí rosnatky pouze jednou, na cestě uskutečněné o dekadu dříve na Kangaroo Island (jižně Austrálie). Tyto rostliny byly pákně ubitě a utraně vedrem a moje pokusy je vyfotografovat, byly všechny bez použitá stavu. Tyhle rostliny naopak byly v daleko lepší kondici a tak jsem využil předležitosti. Vjímáte si, áe pásek má vady márně lososové odstín. Myslíme, áe toto vybarvení je předesně a nemá nic společného s našimi pokusy o barevnou korekci sněmků, aby rostliny vypadaly rudě!

Ještě bližší pohled:

Pouze ještě bližší pohled pro ty z vás, kdo se rádi dívají na věci zblízka.

Jen tak mimochodem jedna odbočka o australském jídle. Stereotyp, áe australské jídlo je v podstatě zaměřeno na maso vcelku odpovídá. (Na můj první cestě do Austrálie, před několika lety, má členové Australian Carnivorous Plant Society vzali do restaurace, kde jsem mohl vyzkoušet maso klokana a pátrosa.) Zatímco Beth nejí maso, vyjma bezobratlých a ryb. To je pro ni někdy poněkud složitě životní styl, protože jako dívka vyrostla v Chicagu, má stá bratwurst a párků a občas celkem našim kvůli svému hotdogům. Napadla mne taková myšlenka, áe bude zajímavé sledovat, jak rychle degeneruje zpět k masožravému stylu jezení během našich cest. A taky áe ano, ani ne za 48 hodin našich cest už snědla svůj první hotdog! (Myslíme, áe to bylo předesně podle filozofie "Co se stalo ve Vegas, ať ve Vegas zůstane.")

Abych nezapomněl, hamburger, který jsem jedl v Road Warrior Cafě byl vynikající. Věděli jste, že v Austrálii je obvyklé připravovat hamburgery se smaženými vejci a pár plátky česneku v housce? Zná to stejně, ale funguje to.

Reportáž z cesty: Nová Jižní Wales, Austrálie (2. část)

Page

citations: Personal observations.

Revised: October 2007

©Barry Rice, 2005

T: Radek Kastner